

تاریخ تصویب : ۲۲/۰۱/۱۳۳۸

قانون اصلاح قانون تعیین حدود آبهای ساحلی و منطقه نظارت ایران مصوب تیر ماه ۱۳۱۳

مصوب ۲۲ فروردین ماه ۱۳۳۸

ماده ۱ - حق حاکمیت ایران در خارج قلمرو خشکی ایران و آبهای داخلی شامل منطقه‌ای از دریاها متصل به سواحل ایران که دریای ساحلی نامیده می‌شود می‌باشد.

ماده ۲ - حق حاکمیت مزبور شامل فضای هوایی فوق دریای ساحلی و کف و زیر کف دریای ساحلی نیز می‌باشد.

ماده ۳ - عرض دریای ساحلی ایران از خط مبدا آبهای مزبور ۱۲ (دوازده) میل دریایی است و خط مبدا را دولت با رعایت قواعد مسلم حقوق بین‌المللی عمومی تعیین خواهد کرد.

تبصره - میل دریایی مساوی با ۱۸۵۲ متر است.

ماده ۴ - در مواردی که سواحل ایران مجاور یا مقابل سواحل کشور دیگری باشد اگر به ترتیب دیگری بین طرفین توافق نشده باشد حد فاصله بین آبهای ساحلی ایران و آن کشور خط منصفی است که کلیه نقاط آن از نزدیکترین نقاط خطوط مبدا طرف به یک فاصله باشد.

ماده ۵ - هر جزیره متعلقه به ایران اعم از این که داخل دریای ساحلی ایران یا خارج از آن باشد دارای دریای ساحلی مخصوص به خود طبق این قانون می‌باشد جزایری که به فاصله کمتر از ۱۲ میل دریایی از هم واقعند مجموعاً در حکم جزیره واحدی بوده و حد دریای ساحلی آن از جزایری محسوب می‌گردد که نسبت به مرکز مجمع‌الجزایر از همه دورترند.

ماده ۶ - آبهای واقع بین ساحل کشور و خط مبدا و همچنین آبهای واقع بین جزایر متعلق به ایران که فاصله آنها از یکدیگر از ۱۲ میل دریایی تجاوز نکند آبهای داخلی کشور محسوب می‌گردد.

ماده ۷ - حق صید و سایر حقوقی که ایران در ماوراء دریای ساحلی خود دارد به اعتبار خود باقی است.

ماده ۸ - موادی از قانون مصوب ۲۴ تیر ماه ۱۳۱۳ و سایر قوانین که با این قانون مغایرت دارد در قسمتی که مغایر است ملغی‌الاثرب می‌باشد.

قانون فوق که مشتمل بر هشت ماده و یک تبصره است پس از تصویب مجلس سنا در جلسه یکشنبه بیست و دوم فروردین ماه یک هزار و سیصد و هشتاد و هشت به تصویب مجلس شورای ملی رسید.

رئیس مجلس شورای ملی - رضا حکمت

قانون بالا در جلسه ۱۳، ۱۰، ۱۳۳۷ به تصویب مجلس سنا رسیده است.

